

Một Chút Tình Cho Cha

NGUYỄN VĂN TỊNH

Trên đường đời:

- Chiếc áo này ta mặc đã rách, ta có thể thay chiếc áo khác.
- Người bạn đường, nếu không vừa ý, ta có thể thay người khác.
- Nhưng làm sao ta tìm kiếm được ông cha, bà mẹ thứ hai?
- Không ai có thể thay thế cha mẹ đã sinh thành ra mình.
- Cũng không ai hy sinh tất cả cuộc đời cho mình bằng cha mẹ mình.
- Những gì ta đang nắm trong tay, ta không coi nó là quý, nhưng một khi đã bị đánh mất rồi, dù có luyến tiếc thì cũng đã rồi. Vậy ai đó đừng để rồi hối hận.

Thiên sư Nhất Hạnh có bài thơ:

*Ngày xưa tôi còn nhỏ,
Mẹ tôi đã qua đời.
Lần đầu tôi hiểu,
Thân phận kẻ mồ côi*

*Chung quanh mọi người khóc ,
Tôi im lặng sâu thối.
Dòng nước mắt cuộn chảy,
Làm bớt khổ đi rồi*

*Hoàng hôn phủ lên mộ,
Chuông chùa nhẹ nhàng rơi.
Tôi cảm thấy mất mẹ,
Hết cả một bầu trời.*

Cha cũng như mẹ, rồi sẽ một ngày “*Dinh hoa hiêu từ khơi bình hạc*” Cha mẹ mãi phân
- Trích trong Nhị Thập Tứ Hiếu. Nên mỗi người con đều phải vội vàng, hiếu thảo không biết bao nhiêu mà đủ, không được coi là dư bởi tình cha thương con là cho chứ không thể cho vay để có thể gọi là trả đủ.

Qua những điều nêu trên, có người cha bất hạnh đã hiến cho bài thơ sau đây:

*Bố thương con nói sao cho xuể,
Con thương bố con để ở đâu?
Con cần nhớ cái câu:
Rằng con “để bố trên đầu của con”*

*Cha yêu con bằng hòn núi Thái
Con yêu cha bằng cái gì đây?
Con dang thật rộng hai tay
Rằng con yêu bố bằng ngai ông trời*

*Ôi kỷ niệm xưa thời thơ ấu,
Vẫn còn đây nung nấu trong tim.
Qua bao năm tháng nổi chìm,
Chỉ riêng bóng hạc biết tìm nơi đâu?*

*Có những buổi chiều tà bóng xế,
Nhớ lại câu “để bố trên đầu”.
Ngày nay tóc đã bạc phau,
Không nơi điếm tựa ,giọt sầu lệ rơi!*

*Con đừng quên những hồi khổ đói,
Miếng khi nghèo bằng gói khi sang.
Trời cao có mắt ràng ràng
Bát cơm thiếu mẫu ngàn vàng chưa cân!*

*Tết này con đã lạc loài,
Mẹ già tuổi hạc đã ngoài bảy mươi.
Từ khi con sống chân trời
Mái đầu mẹ bạc trên mười mấy năm*

*Một mai con trở về thăm
Đêm là dưới mộ, mẹ nằm từ lâu,
Hôm nay đất khách dâng sầu,
Con xin dâng mẹ niềm đau chân thành.*

Nguyễn Văn Tịnh